

Čo Písmo učí o krstoch

Položme si otázku: Tvrdí Písmo, že každý človek, ktorý uverí v evanjelium Ježiša Krista, je automaticky pokrstený vo Svätom Duchu? Pre pochopenie samotného krstu vo Svätom Duchu je potrebné, aby sme ju zodpovedali. Najprv si na základe veršov z Písma ukážeme, že to tak je, a potom si preberieme argumentáciu učenia, podľa ktorého to tak nemá byť.

Začneme veršom: „Potom v posledný, v ten veľký deň sviatku stál Ježiš a volal: Ak niekto žízni, nech príde ku mne a pije! Kto verí vo mňa, ako hovorí Písmo, rieky živej vody potečú z jeho vnútra. Ale to povedal o Svätom Duchu, ktorého mali dostať uverivší v neho. Lebo ešte nebolo Svätého Ducha, pretože Ježiš ešte nebol oslávený.“ (Ján 7:37-39). Podľa tejto pasáže každý uverivší v Ježiša Krista automaticky dostáva Svätého Ducha.

Joelovo proroctvo hovorí o vyliatí Ducha na každé telo^B. Z kontextu celých Písiem, výkladu apoštola Petra na Letnice (Skutky 2:14-36, hlavne verš 17) a predchádzajúcich citovaných veršov (Ján 7:37-39) rozumieme, že pod každým telom v Joelovom proroctve sa rozumie každý, kto uverí v evanjelium Ježiša Krista. Na každého, kto takto uverí, je vyliaty Svätý Duch a Duch v ňom potom už prebýva.

Peter a jeho kázeň na Letnice. Peter kázal zhromaždeným v Jeruzaleme o viere v Ježiša Krista (Skutky 2:21 a tiež 3:16). Jeho kázeň usvedčila poslucháčov, a tak sa pýtali, čo majú robiť (2:37). Peter odpovedal slovami: „... Čiňte pokánie, a nech sa pokrstí jeden každý z vás na meno Ježiša Krista na odpustenie svojich hriechov, a dostanete dar Svätého Ducha.“ (Skutky 2:38). Jeho slová znamenajú: Čiňte pokánie a verte v meno Ježiša Krista a dostanete (všetci, ktorí tak urobíte) dar Svätého Ducha (samotného Svätého Ducha). Peter jednoznačne prehlasuje, že všetci, ktorí uveria v evanjelium Ježiša Krista a vyznajú svoju vieru, dostanú Svätého Ducha.

Apoštol Pavol a učeníci v Efeze (Skutky 19:1-7). Všimnime si Pavlovu otázku z 2. verša: „Či ste dostali Svätého Ducha, keď ste uverili?“ Pavol udelenie Svätého Ducha priamo spája s udalosťou uverenia. Podľa apoštola Pavla sú uverenie a prijatie Svätého Ducha udalosti, ktoré sú svojím významom a dôsledkom skĺbené do jednej udalosti. Keďže učeníci boli pokrstení iba na krst Jánov, zrejme o evanjeliu Ježiša Krista a vyliatí Svätého Ducha ani nepočuli (verš 2). Pavol im o Ježišovi Kristovi hovoril (verš 4). Viera je z počutia a počutie skrze Božie slovo (Rímskym 10:17). Učeníci Pavlovej zvesti zrejme uverili, lebo vyznali svoju vieru tým, že sa dali pokrstiť na meno Ježiš (verš 5). Následne prišiel na nich Svätý Duch (verš 6). Ide tu o jednu skĺbenú udalosť uverenia v evanjelium a prijatia Svätého Ducha (pokrstenie vo Svätom Duchu).

Podobne to bolo aj **v Kornéliovom dome**. Peter prišiel do stotníkovho domu a všetkým prítomným zvestoval Ježiša Krista z Nazareta (Skutky 10:34-43) a hovoril im o tom, že odpustenie hriechov dostane skrze jeho meno každý, kto verí v neho (verš 43). Počas toho, ako Peter kázal, zostúpil Svätý Duch na všetkých, ktorí počúvali Božie slovo (verš 44). Duch zostúpil na všetkých, ktorí počúvali. Z kontextu je zrejmé, že slovo „počúvali“ znamená počuli a uverili. Tí, ktorí uverili v Kornéliovej domácnosti, boli pokrstení vo Svätom Duchu.

List Rímskym, 5. kapitola. V tejto kapitole sa hovorí o tých, ktorí sú ospravedlnení z viery (verš 1). V 5. verši je uvedené, že im je daný Svätý Duch, čo sa pozná podľa toho, že je láska Božia vyliata v ich srdciach: „lebo láska Božia je vyliata v našich srdciach skrze Svätého Ducha, ktorý nám je daný.“ Darovanie Svätého Ducha je v kontexte prvých piatich veršov spojené s ospravedlnením z viery u všetkých, ktorí uverili.

1. Korinským 12:3 „... A nikto nemôže povedať: Pán Ježiš, okrem v Svätom Duchu.“ Povedať Pán Ježiš znamená vyznať Ježiša Krista ako svojho Pána. A nikto nemôže vyznávať Ježiša Krista ako svojho Pána, keby nemal Svätého Ducha. Tento verš je v kontraste s predchádzajúcim, v ktorom sa veriacim pripomína ich minulosť, kedy chodili k nemým modlám. Ale teraz vyznávajú Ježiša Krista ako svojho Pána – a to je možné iba vo Svätom Duchu. To tiež znamená, že každý, kto vyznáva Ježiša Krista ako Pána, je pokrstený vo Svätom Duchu – pozri aj Rímskym 10:13.

1. Korinským 12:13 „Veď aj my všetci v jednom Duchu sme boli pokrstení v jedno telo, či Židia alebo Gréci, či otroci alebo slobodní; a všetci sme boli napojení jedným Duchom.“ (evanjelický preklad). V tomto verši je pre naše úvahy kľúčovým argumentom výraz my všetci. Voľne povedané, toto miesto hovorí, že my všetci, ktorí sme sa napili Svätého Ducha, sme pokrstení v jedno telo. A aj opačne. Nikto by nemohol byť pokrstený, pripojený k jednému telu, keby nemal Svätého Ducha. Ten, kto nie je pripojený k jednému telu, nepatrí Kristovi, čo znamená, že nie je spasený. Nikto nemôže byť spasený mimo Krista.

2. Korinským 1:22 „[je to Boh] ktorý si nás i zapečatil a dal závdavok Ducha do našich sŕdc.“ Toto posolstvo je adresované všetkým v Korinte, ktorí uverili. Zapečatenie sa deje vtedy, keď človek uverí v evanjelium (pozri nižšie v súvislosti s veršom Efezským 1:13).

□

List Galatským 3. kapitola:

„Lebo to by som chcel zvedieť od vás, či zo skutkov zákona ste dostali Ducha či z počutia viery?“ (verš 2).

„Nuž teda ten, ktorý vám dáva Ducha a činí medzi vami divy, či to činí zo skutkov zákona a či z počutia viery?“ (verš 5).

„... aby sme dostali zaslúbenie Ducha skrze vieru.“ (verš 14).

Situáciu, žeby niekto uveril v evanjelium Ježiša Krista a nedostal Svätého Ducha, Písmo nepozná a neprípúšťa. Priamo hovorí, že každý, kto bude vzývať meno Pánovo, bude spasený (Rímskym 10:13 a vyššie citované verše). Byť spasený a nemať Svätého Ducha, to podľa kontextu Písma jednoducho neexistuje (Rímskym 8:9). Zvláštnu pozornosť si však zasluhuje situácia v Samárii. Budeme sa ňou zaoberať nižšie.

Všetkých predchádzajúcich päť citovaných veršov darovanie Svätého Ducha spája s okamihom, kedy uveríme v evanjelium. Chvíle, kedy uveríme a dostaneme Svätého Ducha (pokrstenie vo Svätého Ducha), sú vzájomne dôsledne spojené a sklbené do jednej udalosti.

Darovanie Svätého Ducha (krst vo Svätom Duchu) je univerzálna udalosť pre všetkých galatských veriacich bez rozdielu a je spojená s uverením. Rovnako ako veriaci v Galácii aj všetci ostatní veriaci dostávajú Svätého Ducha (sú pokrstení vo Svätého Ducha) v okamihu, keď uveria v evanjelium Ježiša Krista. Sem by sme mohli zaradiť aj verš Galatským 4:6.

List Efezským uvádza: „v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia, v ktorom aj, uveriac, zapečatení ste Svätým Duchom zasľúbenia“ (Efezským 1:13). Tento verš priamo spája vieru v evanjelium a zapečatenie Svätým Duchom do jednej udalosti. Je to veľmi silný argument v prospech nášho tvrdenia o automatickom zapečatení Svätým Duchom všetkých veriacich vtedy, keď uverili. Výraz zapečatený Svätým Duchom môžeme považovať za synonymický s výrazom pokrstený vo Svätom Duchu. Výrok v tomto verši je zosilnený tým, že sa tu Svätý Duch nazýva „Svätý Duch zasľúbenia“, čím sa zjavne poukazuje na to, že ide o naplnenie zasľúbenia darovania Ducha tým, čo uveria, čiže krstu vo Svätom Duchu (Ján 7:37-39 a Galatským 3:14).

Svätý Duch je rozpoznávacím znamením veriaceho v evanjelium a tiež toho, že každý, kto uveril, je vlastníctvom Ježiša Krista: „... Ale ak niekto nemá Ducha Kristovho, ten nie je jeho.“ (Rímskym 8:9). Ak by uverenie v evanjelium Ježiša Krista neznamenal aj pokrstenie vo Svätého Ducha, znamenalo by to, že existujú ľudia, ktorí činili pokánie a uverili, verejne vyznali

a vyznávajú svoju vieru, ale nepatria Kristovi, lebo nemajú Kristovho Ducha. Ten, kto nemá Ducha, nie je Kristov, ten Kristovi nepatrí (Rímskym 8:9). Túto situáciu podrobnejšie opisuje aj publikácia Pane, Pane!^A Všetci, ktorí uverili v Ježiša Krista, sú Kristovi a patria do jeho duchovného tela. Pokrsteniu v jedno telo sa budeme venovať v inom článku.

Prípad, v ktorom by niekto biblicky uveril v evanjelium Ježiša Krista a nedostal automaticky Svätého Ducha, Písmo neuvádza. Uverenie a prijatie Svätého Ducha sú skĺbené udalosti, ktoré sú v Písme tesne a neoddelene späté bez toho, aby bolo čo i len naznačené, že pokrstenie vo Svätého Ducha je zvláštna a od uverenia v evanjelium Ježiša Krista oddelená udalosť. Ak by existovala situácia, že ľudia uverili v evanjelium, ale neboli pokrstení (ponorení) vo Svätom Duchu, teda nemali by Svätého Ducha, potom by Svätý Duch v nich neprebýval a neboli by ani chrámom Svätého Ducha, a tým by ani neboli zapečatení Svätým Duchom. Odporovalo by to veršom Matúš 10:32, Rímskym 10:9-10; 1. Jánov 4:13 a 15-16; Skutky 13:48.

Učenie, podľa ktorého ten, kto uveril v evanjelium, nie je automaticky pokrstený vo Svätom Duchu

Toto učenie je založené na niektorých veršoch interpretovaných tak, aby ho podporovali. Sú to verše: Ján 20:22; Lukáš 24:49; Skutky 1:5 a 8, Skutky 2:4, Skutky 8:4-17, Skutky 19:1-6. Tieto verše sú interpretované tak, že sa poukazuje na časovú postupnosť, následnosť, oddelenosť a samostatnosť uverenia a pokrstenia vo Svätom Duchu. Podľa tohto učenia ku krstu vo Svätom Duchu dochádza až niekedy neskôr po spasení v tom zmysle, že krst vo Svätom Duchu nie je bezprostredným dôsledkom uverenia v Ježiša Krista. Ako priamym potvrdením tohto tvrdenia má byť prípad učeníkov a Letníc a prípad učeníkov v Samárii.

Prípad učeníkov a Letníc (Ján 20:22; Lukáš 24:49; Skutky 1:5 a 8, Skutky 2:4). Tvrdí sa, že: „Učeníci uverili v Ježiša Krista, obrátili sa, opustili svoje domovy a všetko čo mali a nasledovali Pána. Napriek tomu všetkému im Pán Ježiš hovorí, že majú zostať v Jeruzaleme a očakávať na dar Svätého Ducha a byť pokrstení vo Svätom Duchu.“ To všetko je pravda, ale zabúda sa na to, čo je pritom najdôležitejšie – zabúda sa na to, že ešte nebolo Svätého Ducha, lebo Svätý Duch ešte nebol daný, zoslaný, vyliaty, lebo Ježiš ešte nebol oslávený (Ján 7:39). Práve preto lepšie a s Písmom konzistentné tvrdenie by bolo: „Preto, že učeníci uverili v Ježiša Krista, obrátili sa, opustili svoje domovy a všetko čo mali a nasledovali Pána, im Pán Ježiš hovorí, že majú zostať v Jeruzaleme a očakávať na dar Svätého Ducha a byť pokrstení vo Svätom Duchu.“ Až po vyliatí, po zoslaní Svätého Ducha učeníci mohli byť Svätým Duchom pokrstení – skôr nie, skôr sa to jednoducho nemohlo stať. Svätý Duch bol vyliaty až na Letnice, a preto učeníci boli ním pokrstení až na Letnice. Do Letníc Duch „prebýval u učeníkov“. Od Letníc „Duch bol v učeníkoch“ – „... Ale vy ho znáte, pretože prebýva u vás a bude vo vás.“ (Ján 14:17).

Vtedy na počiatku, na Letnice v Jeruzaleme, keď bol Svätý Duch zoslaný na zem, aby tu trvalo prebýval, došlo k dvom udalostiam. Jednak sa udialo samotné vyliatie Ducha a jednak boli učeníci do Svätého Ducha ponorení, pokrstení. Preto keď hovoríme o vyliatí Svätého Ducha a krste vo Svätom Duchu, musíme tieto dve udalosti od seba odlišovať. Súčasne si ale musíme uvedomiť, že vyliatie Svätého Ducha a krst do Svätého Ducha učeníkov na Letnice sú prepojené udalosti, lebo vyliatie Svätého Ducha bolo zviditeľnené cez dary Svätého Ducha, ktoré boli dôsledkom krstu učeníkov vo Svätom Duchu. V skutočnosti teda ide nie o dve, ale o tri odlišné a oddelené, ale súčasne súvisiace a prepojené udalosti: vyliatie Svätého Ducha, pokrstenie (ponorenie) do Svätého Ducha a zviditeľnenie prítomnosti Svätého Ducha na zemi. O týchto troch udalostiach hovoria aj verše v Skutkoch 2:2-4. Na vyliatie Svätého Ducha poukazuje verš 2 (z neba povstal zvuk a naplnil dom). Na krst vo Svätom Duchu – ponorenie do Svätého Ducha – poukazuje verš 3 a prvá polovica verša 4 (ukázali sa čoby jazyky ohňa, sadol si na každého učeníka a zrazu boli všetci naplnení Svätým Duchom). Na zviditeľnenie prítomnosti Svätého Ducha na zemi poukazuje druhá časť verša 4 (začali hovoriť inými jazykmi, tak ako im dával Duch vysloviť sa). Zviditeľnenie prítomnosti Ducha na zemi bola udalosť rovnako dôležitá ako jeho vyliatie/zoslanie z neba:

1. Vylatie, zoslanie Svätého Ducha na zem na Letnice bola neopakovateľná jednorazová jedinečná udalosť. Svätý Duch bol zoslaný z neba a týmto okamihom daný na trvalé prebývanie. Táto jednorazová udalosť, tento počiatok trvalého prebývania Ducha na zemi bol zviditeľnený na troch miestach.

Prvýkrát bol zviditeľnený v Jeruzaleme, potom v Samárii a nakoniec v Kornéliovom dome. Na Letnice v Jeruzaleme tí asi 120 verní učeníci Ježiša Krista boli ako prví naplnení Svätým Duchom (pokrstení do Svätého Ducha) a Svätý Duch v nich sa zviditeľnil tým, že hovorili inými jazykmi. (O samotnom krste vo Svätom Duchu píšeme v predchádzajúcom samostatnom článku.) V Samárii boli Svätým Duchom naplnení Samaritáni a bolo to očividné – Skutky 8:17-18 (viac o tejto udalosti nižšie). V Kornéliovom dome boli Svätým Duchom naplnení prvýkrát príslušníci iného ako židovského národa (pohania) a Svätý Duch v nich sa zviditeľnil tým, že hovorili inými jazykmi a velebili Boha (Skutky 10:46 – pohania velebili Boha Izraela a velebili ho vo Svätom Duchu!).

Zviditeľnením vylatia Svätého Ducha v Jeruzaleme, Samárii a Kornéliovom dome Boh dal jasne najavo, že Svätý Duch je daný a poslaný všetkým národom a etnikám (Ján 16:8-11; Skutky 11:15-17). Zviditeľnenie vylatia Svätého Ducha na spomínaných troch miestach hovorí o tom, že Svätý Duch je dar určený každému, kto uverí, bez ohľadu na jeho národnú alebo etnickú príslušnosť. Vylatie Svätého Ducha a zviditeľnenie jeho vylatia patria k primárnym účelom a dôsledkom Letníc.

To, že zasľúbený Svätý Duch bol vyliaty, daný, sa stalo očividným práve preto, že sa prejavil prostredníctvom svojich darov v tých, ktorí ním boli naplnení (v neho pokrstení). Zviditeľnenie prítomnosti Svätého Ducha v uverivších v Ježiša Krista bolo nutne potrebné na svedectvo o

tom, že dielo a obeť Ježiša Krista boli Bohom Otcom v nebesiach prijaté a zasľúbený dar Svätého Duch bol skutočne daný a Svätý Duch bol skutočne vyliaty/zoslaný.

Zviditeľnením prítomnosti Svätého Ducha, ktoré sa udialo cez jeho dary, sa samotné vylatie nedalo prehliadnuť. Bolo to niečo nové a pre tých, ktorí sa ho zúčastnili, niečo neslýchané. Bolo to jasné a neprehliadnuteľné svedectvo prítomnosti Svätého Ducha na svete. Apoštol Peter bol prvý, ktorému bolo zjavené, že ide o naplnenie Joelovho proroctva^B.

S vylatím Svätého Ducha na Letnice došlo súčasne aj k ďalším udalostiam. Došlo k zrodu Cirkvi, otvoreniu nebeského kráľovstva pre Židov aj pohanov a k naplneniu zasľúbenia o kľúčoch nebeského kráľovstva, ktoré Pán Ježiš zasľúbil Petrovi (Matúš 16:19). Týmto témam je venovaná publikácia uvedená v poznámke^C.

Prítomnosť zasľúbeného Mesiáša v Izraeli, Ježiša Krista z Nazareta, bola zviditeľnená jeho krstom v Jordáne a znameniami, ktoré ho sprevádzali (Ján 1:31-33; Solas číslo 31, str. 23-27). Rovnako tak aj zoslanie a prítomnosť zasľúbeného Svätého Ducha bola zviditeľnená prejavom sa Ducha v tých, ktorí ním boli pokrstení (Skutky 2:16-17). Bola uskutočnená prostredníctvom nadprirodzených znamení ako hovorenie inými jazykmi a prorokovanie.

Udalosti v Jeruzaleme, Samárii a Kornéliovom dome sú zároveň aj počiatkom služby Svätého Ducha. Boh tým dal jasne najavo, že Svätý Duch je zoslaný, je prítomný na zemi a že začal konať dielo, ku ktorému je určený. Boh nekoná tajne, skryte, ale všetko, čo koná, vopred ohlasuje skrze svojich služobníkov prorokov (Ámos 3:7) a potom rovnako očividne zjavuje aj naplnenie svojich sľubov – pozri napr. Skutky 26:22 a 26, Skutky 2:16.

2. Od Letníc v Jeruzaleme, od skladania rúk Petrom a Jánom na veriacich Samaritánov v Samárii a od udalosti v Kornéliovom dome sa krst vo Svätom Duchu stal už opakovanou udalosťou, ktorú zažije každý, kto uverí v evanjelium Ježiša Krista a obráti sa od modiel k živému Bohu. V prítomnosti krst vo Svätom Duchu je bezprostredným dôsledkom a automatickou udalosťou obrátenia a uverenia v evanjelium Ježiša Krista.

Je logické a pochopiteľné, že tých asi 120 učeníkov Ježiša Krista nemohlo byť pokrstených vo Svätom Duchu skôr ako na Letnice, lebo Svätý Duch musel byť najprv vyliaty a až potom učeníci mohli byť do Svätého Ducha ponorení (pokrstení). Preto argumentovať ich príbehom ako vzorom pre súčasnosť, podľa ktorého boli ľudia spasení pred Letnicami, ale pokrstení vo Svätom Duchu až na Letnice – a teda uverenie (spasenie) a krst vo Svätom Duchu sú stále dve od seba oddelené a bezprostredne nesúvisiace udalosti, nie je prijateľné – lebo v konečnom dôsledku to nie je v zhode s učením a zjavením Písma. Pred Letnicami, pred vyliatím Svätého Ducha na zem, nikto nemohol byť ponorený (pokrstený) do Svätého Ducha. K prvému krstu vo Svätom Duchu došlo až na Letnice v Jeruzaleme. Až od Letníc sa deje krst vo Svätom Duchu.

Na Letnice bol Svätý Duch vyliaty na svet, ale tým svet nebol pokrstený do Svätého Ducha. Na Letnice boli do Svätého Ducha pokrstení iba tí, ktorí už mali vieru v Ježiša Krista – alebo vtedy uverili v evanjelium a vyznali svoju vieru v Ježiša Krista. Skúsenosť krstu vo Svätom Duchu do

Letníc nemali ani tí 120 učeníci, ale od Letníc ju má každý, kto sa obráti a verí evanjeliu Ježiša Krista. Až od Letníc sa naplňajú slová Jána Krstiteľa: „Ja som vás pokrstil vodou, ale on vás bude krstiť Svätým Duchom.“ (Marek 1:8). Ježiš Kristus krstí do Svätého Ducha až odvtedy, ako sa posadil po pravici Otca v nebesiach, dostal zasľúbený dar Svätého Ducha a poslal/vylial ho: „Vyvýšený súc teda pravicom Božou a dostanúc zasľúbenie Svätého Ducha od Otca vylial toto, čo vy teraz vidíte a čujete.“ (Skutky 2:33).

3. Okrem týchto troch udalostí/krstov (na Letnice v Jeruzaleme, v Samárii a Kornéliovom dome) je potrebné znova si všimnúť príbeh učeníkov v Efeze, ale z iného pohľadu, ako sme to urobili vyššie (Skutky 19:1-7). O čom táto udalosť ešte hovorí? Hovorí o tom, že nestačí len uvedomiť si svoju hriešnosť, činiť pokánie a podrobiť sa Jánovmu krstu. Ak to povieme rétorikou našej témy o krstoch, znamená to, že na to, aby nám bol udelený dar Svätého Ducha a trvalo v nás prebýval (krst vo Svätom Duchu), nie je postačujúci Jánov krst. V súčasnosti, v novozmluvnej dobe, je k uvedomeniu si svojej hriešnosti a pokániam potrebné aj uverenie v evanjelium Ježiša Krista a vyznanie tejto viery – čo je v Efeze (v kontexte veršov Skutky 19:1-7) vyjadrené krstom na meno Pána Ježiša.

4. Krsty vo Svätom Duchu, ktoré sa udiali na Letnice v Jeruzaleme, v Samárii, v Kornéliovom dome a v Efeze, boli kolektívnymi a historicky jedinečnými udalosťami. Odvtedy sa krst vo Svätom Duchu deje ako individuálna udalosť v živote jednotlivca, ktorý činil pokánie a uveril evanjeliu Ježiša Krista (Galatským 3:2, 3:5, 3:14).

5. Časť veriacich zdôrazňuje, že ten, kto nehovorí inými jazykmi, nie je pokrstený do Svätého Ducha. Prehliada sa pritom skutočnosť, že okrem darov Ducha (1. Korinským 12) je ešte aj ovocie Ducha (Galatským 5:22). Ale aj ovocie Ducha je dôsledok krstu vo Svätom Duchu, aj

keď nie je také viditeľné ako hovorenie jazykmi alebo prejavovanie iných darov Ducha. Je častým svedectvom obrátených, že po obrátení v ich živote zrazu nastal pokoj, radosť a objavila sa láska – veci, ktoré predtým u nich neboli – aj keď pritom nemajú dar hovorenia inými jazykmi.

Krstom učeníkov v Efeze sme sa zaoberali aj vyššie. Verš Ján 20:22 sme vysvetlili v predchádzajúcom článku Krst Svätým Duchom.

Ako to bolo s veriacimi v Samárii (Skutky 8:4-17, hlavne verše 15-17)? Udalosti s veriacimi v Samárii sa uvádzajú ako príklad toho, že ľudia sú spasení, ale nie sú automaticky pokrstení do Svätého Ducha. O čo v Samárii v skutočnosti išlo?

Filip v Samárii kázal Krista (8:5). Povstala tam veľká radosť a zástupy uverili na kázeň Filipovu, boli spasení, boli pokrstení na meno Ježiš, ale Svätý Duch ešte nezostúpil na nikoho z nich (Skutky 8:12-17). Keď počuli apoštoli, ktorí boli v Jeruzaleme, že Samária prijala slovo Božie, poslali k nim Petra^c i Jána.

Obyvatelia Samárie boli zvláštnou spoločnosťou, ktorá bola tvorená etnickými Židmi a

príslušníkmi iných národov, ktorí prišli na územie Samárie po odsunutí väčšiny Izraelčanov do babylonského zajatia. Samaritáni vyznávali vieru podľa Mojžišových zákonov, ale prijali aj prvky náboženstiev prisťahovaných národov.

Pritom situácia s tými samaritánmi, čo uverili, bola obdobná ako s učeníkmi v Jeruzaleme pred Letnicami. Samaritáni na Filipovu kázeň uverili v evanjelium a uposlúchli výzvu nasledovať Ježiša Krista a prejavili to tým, že sa dali pokrstiť na meno Ježiš. Uverili, obrátili sa, dali sa pokrstiť, ale Svätý Duch nezostúpil na žiadneho z nich, lebo tam bol jeden problém. Ten problém boli vzťahy medzi Židmi a Samaritánmi.

Aké boli vtedy vzťahy medzi Samaritánmi a Židmi? Zlé! Samaritáni a Židia sa od seba oddeľovali, a to odvtedy, čo sa Židia vrátili z babylonského zajatia. Pri obnove Jeruzalema vtedy vzniklo medzi nimi nedorozumenie, ktoré ešte stále pretrvávalo. Židia sa nestýkali so Samaritánmi, štítali sa ich, oddeľovali sa od nich. Ale keď apoštoli v Jeruzaleme počuli, že Samária prijala slovo Božie, poslali k nim Petra a Jána. Prostredníctvom Petra a Jána došlo k zmiereniu a zjednoteniu tých, čo uverili zo Samárie a veriacich zo Židov. Že došlo k zmiereniu a zjednoteniu môžeme usudzovať z toho, že sa Peter a Ján za nich modlili, skladali na nich ruky a vtedy dostávali Svätého Ducha (Skutky 8:17). Môžeme to chápať ako zmierenie, lebo asi ťažko niekto dovoľí, aby na neho skladal ruky ten, kto s ním nie je v zhode, v priateľstve, s kým nemá usporiadané vzťahy. A rovnako ani tí, ktorí sa modlia za iných, pravdepodobne nezložia ruky na tých, ktorí by ich odmietali a neprijímali. Skladanie rúk predstavuje zjednocovanie sa. Uvedme príklad: Zbor sa zjednotil s Barnabášom a Pavlom, položili na nich ruky, prepustili ich na misijnú cestu a za nimi aj stáli, Skutky 13:1-4. Taktiež pri obetovaní zvierat sa na obeť skladali ruky, čím sa hriešnik stotožňoval s obeťou. V ôsmej kapitole Skutkov čítame, že ani Svätý Duch nezostúpil na žiadneho Samaritána prv, ako prišiel Peter a Ján a ako došlo k tomu, že sa Peter a Ján za Samaritánov modlili a skladali na nich ruky. A tak môžeme povedať, že Svätý Duch zostúpil na Samaritánov až potom, keď došlo k zmiereniu, lebo inak by bolo v cirkvi rozdelenie od samého začiatku. Aj v Samárii by bola vznikla cirkev, ale cirkev v Samárii a cirkev v Judsku by boli bez predchádzajúceho zmierenia oddelené jedna od druhej a cirkev ako taká by bola rozdelená od samého počiatku.

^A Drahoslav Vajda *Pane, Pane!*, vyd. MSEJK, Bratislava 2005, ISBN 80 88891 65 5. Publikácia v elektronickej forme s plným textom sa nachádza na adrese

<http://drahoslav.solas.sk/publikacie/publikacie/pane-pane>

^B Bez výkladu apoštola Petra by sme nedokázali porozumieť Joelovmu starozákonnému proroctvu. Toto je jeden príklad toho, že Starý zákon sa vykladá Novým zákonom a nie naopak.

^C Drahoslav Vajda *Kľúče nebeského kráľovstva*, vyd. MSEJK, Bratislava 2004, ISBN 80 88891 46 9.

Publikácia v elektronickej forme s plným textom sa nachádza na adrese
<http://drahoslav.solas.sk/publikacie/publikacie/kluce-nebeskeho-kralovstva>